

H. L. Smithová

Pollyanna

sa vzdala

Pollyanna

sa rydala

H. L. Smithová

Pollyanna

sa vydala

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Pollyanna of the
Orange Blossoms:

© 1924 by H. L. Smith

Vydavateľ:

First edition publisher: L.C. Page. Publication date: 1913; 111 years ago. Country: United States. Language: English. OCLC 33897078. Followed by Pollyanna Grows Up.

Slovenské vydanie:

© 2025 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Lubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Ilustrácie:

Katarína Sojková

Obálka:

Mária Melicherčíková

Grafická úprava:

Ludmila Králiková

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-8300-007-0

Prvá kapitola

Keď sa hra hrala sama

Pollyanna odložila pero a pomasírovala si boľavé zápästie. Podľa kalendára bolo druhého júna, ale teplomer tvrdil niečo iné. Jedáleň, v ktorej sedela spolu s Jimmym, bola najchladnejšou miestnosťou v dome, no aj tam vládla lepka-
vá horúčava ako počas tých najdusnejších letných dní. Cez arkierové okno videla, že listy povojníka, ktoré sa počas raňajok krásne dvíhali k nebu, teraz skormútene ovísajú a pripomínajú psa so stiahnutým chvostom.

Pollyanna sedela na jednej strane stola, Jimmy na druhej a na oboch jeho koncoch sa v lesklých bielych stĺpcoch týčili škatuľky poukladané jedna na druhej. Jimmy povedal, že mu pripomínajú mramorové náhrobky, na čo sa Pollyanna zamračila a, aby zdôraznila svoj nesúhlas, dala jednému T striešku ráznym, ostrým ťahom.

Biele škatuľky obsahovali svadobné oznámenia. Tie po Pollyanninej pravici už mali vypísané adresy, tie po ľavici

čakali, kým na ne príde rad. Pollyanna dokázala písať čitateľne jedine vtedy, keď sa sústreďovala na každúcké písmeno a úplne vypustila z hlavy tú úžasnú správu ukrytú v celkom obyčajne vyzerajúcich obáľkach.

„Pani Polly Chiltonová oznamuje svadbu svojej netere...“ Zakaždým, keď sa dostala k tomuto miestu, nemohla uveriť, že je to pravda. Na svadobných oznámeniach, samozrejme, nie je nič mimoriadne. Človek ich prirodzene očakáva, a to najmä v júni, a hoci vždy vyzerajú zaujímavo, keď si ich preberá od poštára, a Pollyanna ich vždy rada otvárala prvá, nikdy predtým na ňu nepôsobili tak vzrušujúco. Toto konkrétne oznámenie si nedokázala ani raz prečítať bez toho, aby jej po chrbte prebehol mráz. Fascinovalo ju, ako to znie, že „pani Polly Chiltonová oznamuje svadbu svojej netere slečny Pollyanny Whittierovej s pánom Jamesom Pendletonom“.

Pollyanna spočiatku proti svadobným oznámeniam protestovala vzhľadom na ich vysokú cenu. „Veď to vôbec nie je potrebné, tetuška Polly,“ vysvetľovala. „Celý Beldingsville sa to, pravdaže, dozvie a tým, čo bývajú niekde inde, môžeme napísať, ak budeme veľmi chcieť, aby o tom vedeli. A ostatní sa o tom skôr či neskôr dopočujú.“

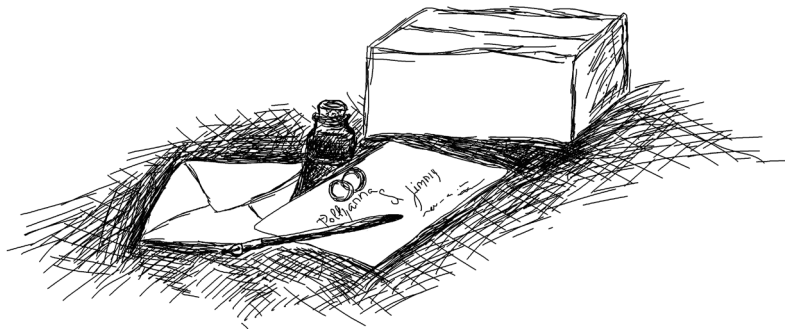
Teta Polly sa zatvárala nanajvýš nespokojne. „Ty si mi ale zvláštna, Pollyanna. Ako keby sobáš jediného potomka Harringtonovcov bol nejakou všednou záležitosťou!“

„Ide mi len o to, tetuška Polly, že tie kartičky sú tak strašne drahé. A nebola by som rada, keby ste sa pre ne museli uskromňovať a keby vás z toho bolela hlava, veď viem, že nemáte z čoho tie doláre vyžmýkať. Ale ak tie oznámenia

musíme mať, aby sme zachovali česť rodiny, tak ich mať budeme. No asi by vyšli lacnejšie, keby neboli gravírované, iba tlačené, nie?“

„Tlačené?!“ tetuška Polly sa zaborila do kresla a zúfalo rozhodila rukami. „Pollyanna, občas mám pocit, že som pri tvojej výchove zlyhala. Akoby si niektoré veci nedokázala pochopiť – rovnako ako keď si bola ešte dieťa. Pozri, radšej budem do konca života iba o chlebe a vode, než by som ti nevystrojila takú svadbu, aká sa sluší na dievča tvojho postavenia.“

Preto bol v ten teplý júnový deň jedáľenský stôl zaprataný škatuľkami s obáľkami a Pollyanna si masírovala zápästie. Jimmy, ktorý práve rozšafným ťahom dopísal jednu adresu, sa na ňu usmial. „Mladá pani, vďaka týmto oznámeniam bude o nás vedieť celý svet. Každý, kto sa niekedy stretol s menom jedného z nás, sa dozvie o tomto našom neuváženom kroku.“

Pollyannin roztržitý úsmev prezrádzal, že je myšlienkami niekde inde. „Jimmy, keby som raz napísala knihu, bola by celkom iná ako väčšina tých, ktoré som čítala.“

Jimmymu sa v očiach roztancovali šibalské plamienky. „Znovu uvažujete nad dráhou spisovateľky, slečna Whittierová?“

Pollyanna sa zasmiala. Už dávno Jimmymu porozprávala o príbehoch, ktoré starostlivo naklepala na stroji s vidinou, že získajú literárne ocenenia, len aby sa cestou od jedného vydavateľa k druhému dokrkvali a vrátili ako poštové holuby. Jimmyho podpichovanie jej však vôbec neprekážalo. V skutočnosti sa jej páčilo, keď sa jej snúbenec menil na posmeškára. Jimmy snúbenec bol pre ňu ešte stále krásny neznámy, mladý archanjel, ktorého náruč ju vynášala do nebies. Človek však potrebuje cítiť aj pevnú pôdu pod nohami, a keď si ju Jimmy doberal, pripomínal jej toho pehavého chlapca, s ktorým sa hrávala a hašterila a ktorého sa zastávala, keď nemal iného priateľa, takže sa pri ňom cítila ako doma. A hoci svojho úžasného snúbenca Jimmyho vrúcne ľúbila, zlomilo by jej srdce, keby sa mala úplne rozlúčiť s tým šibalským Jimmym, ktorého poznala celé tie roky.

„Možno sa opäť pustím do písania... a možno nie,“ odpovedala veľmi vážne. „Ešte som sa celkom nerozhodla, čomu sa budem venovať, keď ti práve nebudem variť alebo štopkať ponožky. Ale ak sa rozhodnem napísať knihu, Jimmy, bude sa od ostatných líšiť v jednej veľmi dôležitej veci. Vieš, veľká časť kníh sa končí svadbou, akoby to bol koniec, a pritom je to presne naopak. Svadba je len začiatok – začiatok všetkého.“

„Láska moja!“ povedal Jimmy dojatým hlasom.

Jimmy posmeškár sa záhadne vyparil a jeho miesto zaujal Jimmy archanjel. Obišiel stôl, objal ju okolo pliec a sklonil sa k nej, až sa im dotýkali líca. Obaja v tej chvíli úplne zabudli na vypisovanie obálok so svadobnými oznámeniami. Keď ju však napokon pobožkal, zarazil sa, pretože Pollyanna mala v očiach slzy.

„Pollyanna! Čo sa deje, miláčik? Hádám neplačeš!“

„To od šťastia, Jimmy. Povedz, nie je krásne byť taký šťastný, že si nemusíš hľadať dôvod byť šťastný?“

„Mám skvelý dôvod byť šťastný. Taký, ktorý mi postačí na celý život,“ vyhlásil. „Mám teba.“ Posadil sa na okraj jej stoličky, s rukou stále okolo jej pliec, a snažil sa zniet čo najvecnejšie, hoci ho jej blízkosť veľmi rozptyľovala. „Pollyanna, rád by som počul tvoj názor na jednu dôležitú vec.“

„Samozrejme.“ Podľa jeho vzoru aj ona zväžnela.

„Dnes som sa rozprával so strýčkom Johnom. Nedotiahli sme to úplne do konca, pretože nás uprostred rozhovoru prerušili, ale ide o to, drahá, že ma chce naďalej podporovať rovnakou sumou, akú mi vyplácal od nástupu na vysokú školu.“

Pollyanna bola veľmi vnímavá, pokiaľ išlo o Jimmyho. Tón nevôle v jeho hlase a rovná vráska medzi obočím ju dokonale pripravili na to, čo nasledovalo.

„Nepozdáva sa mi to, Pollyanna. Ťažko sa to vysvetľuje, no v podstate ide asi o to, že odmalička som bol závislý od ľudí, od ktorých som nemal najmenšie právo niečo očakávať, a už mám toho plné zuby.“

„Pán Pendleton...“ začala Pollyanna, avšak Jimmy ju prerušil.

„Po pätnástom ho budeš musieť oslovovať *strýčko John*, takže je najvyšší čas, aby si si to začala nacvičovať, drahá.“

„Oh, máš pravdu! Takže strýčko John. V každom prípade som chcela povedať len toľko, že by nesúhlasil, keby si sa na to pozeral takto. Pre neho si rodina.“

„Viem, a nerád by som sa ho dotkol, ale už som sa tešil, že nás dvoch budem živiť celkom sám. Nežiadam od teba priveľa, ak chcem, aby si sa uspokojila s tým, čo zarobím?“

„Či nežiadaš priveľa? Oh, Jimmy!“

Keď sa naňho Pollyanna pozrela takým pohľadom, mohol urobiť len jednu vec, a aj ju urobil. Po dlhej a búrlivej vsuvke si spomenul, čo sa jej snažil povedať.

„Myslím, že som našiel riešenie, ktoré bude vyhovovať všetkým. Neurazím strýčka Johna, neobetujem svoju sebaúctu a tvoja teta bude zabezpečená. Napadlo mi, že prijmem peniaze, ktoré mi chce strýčko John vyplácať, a posunieme ich tvojej tete. Neprezradíme jej, aký mám plat. Povieme iba, že túto sumu máme nazvyš, a tvoja teta si bude gratulovať, že sa jej neter vydala za takého úspešného mladého inžiniera.“

Pollyanna zatlieskala, akoby nebola ani o hodinu staršia ako v ten deň, keď ho našla sedieť skormúteného na okraji cesty.

„Jimmy, ty si ale hlavička! Tak bude tetuška Polly môcť zostať v tomto dome a všetko bude dokonalé. Myslím, že by

nikdy nebola šťastná v nejakom malom byte vo veľkomeste... kde o Harringtonovcoch nikto nikdy nepočul!“

„Tak sme dohodnutí,“ vydýchol si úľavou Jimmy. „A pochopte, prosím, slečna Pollyanna Whittierová, že vás nežiadam, aby ste večne živorili. Mám totiž v úmysle stať sa milionárom.“

Pollyanna mu lícom pohladila plece. „Neviem, no pokiaľ ide o mňa, asi by som radšej živorila, než žila s milionárom.“

„Nejde mi až tak o peniaze,“ objasnil Jimmy, „ale v mojej profesii sa úspech meria výškou zárobku. Dám ti príležitosť vyskúšať si oba extrém a potom sa rozhodneš, čomu dávaš prednosť. A ak by si naozaj bola radšej chudobná, všetky peniaze rozdáme.“

Pollyanna sa nad vzrušujúcou vyhlídkou, že by mohli rozdať milión dolárov, potešene usmiala a potom vyslovila vlastný nápad: „Jimmy, teraz, keď viem, že bude o tetušku Polly dobre postarané, som rada, že prišla o časť peňazí. Aspoň som sa vďaka tomu naučila šetrnosti!“

Jimmy sa naklonil, aby jej videl do očí. „Stále hráš tú hru, však, miláčik?“

Pollyanna mu pohľad opätovala. „Ach, Jimmy, aj keby som nikdy nebola počula o hre na radosť, myslím, že by sa začala hrať sama od seba, lebo všetko je presne tak, ako som chcela.“

Ešte dlho tam sedeli, premýšľali, plánovali a robili si malé výlety do budúcnosti žiariacej všetkými farbami dúhy, aby sa do prítomnosti vrátili s presvedčením, že nič nemôže byť lepšie ako tento dokonalý okamih. Neskoro popoludní za nimi prišla teta Polly.

„Dnes je príšerne dusno!“ povzdychla si a ovievala sa tak energicky, že už len sledovať ju človeka unavovalo. „Však ste už s oznámeniami hotoví?“

Pollyanna sa previnilo začervenala a Jimmy sklopil zrak, aby teta Polly nevidela, že sa usmieva.

„Nie, ešte sme ne-neskončili,“ preglgla Pollyanna. „Viete, museli sme prebrať zopár ve-veľmi dôležitých... záležitostí.“

Druhá kapitola

Daždivý svadobný deň

Ďätnásteho júna zobudilo Beldingsville monotónne bubnovanie dažďa. Nebol to veselý jarný dáždik, ktorý sa ponáhľala splniť si svoju povinnosť umyť krajinu. Obloha bola sivá, zatiahnutá neprívetivými mrakmi, spoza ktorých nevykúkala ani štipka modrej farby. Na uliciach sa rozlievali kaluže a kvety v záhradách sa skláňali pod ťarchou dažďových kvapiek. O šiestej vošla pani Chiltonová do neterinej izby.

„Pollyanna, to je ale smola, že po takmer dvoch týždňoch slnečného počasia ti vo svadobný deň prší.“

Pollyanna sa na ňu rozžiarene usmiala: „Ja som rada, tetuška, pretože sa aspoň trochu ochladilo. A ak dnes prší, je väčšia pravdepodobnosť, že na pobreží budeme mať príjemné počasia.“

Teta Polly sa však nedala tak ľahko utešiť. „Občerstvenie som plánovala podávať v záhrade,“ vzdychla si, „lenže to

teraz neprichádza do úvahy. Aj keby prestalo pršať, zem je premočená.“

„Ešte šťastie, že máte taký veľký a krásny dom,“ povzbudila ju Pollyanna. „Predstavte si, aké by to bolo, keby ste tých ľudí nemali kam usadiť.“

Teta Polly sa vytrvalo ponosovala ďalej: „Daždivý svadobný deň je taký depresívny. Asi pre to príslovie, že šťastná je tá nevesta, na ktorú svieti slnko.“

„Ja som si myslela,“ zvolala Pollyanna, „že to je: ‚Šťastná nevesta, ktorú skropí dážď.‘“

„Tak si to nepamätám,“ namietla teta Polly, ale vzápätí sa zarazila a pod vplyvom Pollyanninho nákazlivého smiechu sa nevdopak pousmiala.

„Na tom vôbec nezáleží, tetuška Polly. Hneď teraz vymyslím úplne nové príslovie: ‚Šťastná je nevesta, ktorá si berie Jimmyho, či prší, alebo svieti slnko!‘“

Pri plánovaní svadby svojej netere nedbala pani Chiltonová na Pollyannine prosby, aby šetrila, a dokonca ani nepovažovala za potrebné zistiť, čo si dievča vlastne želá. Na svadbe členky rodiny Harringtonovcov sú určité veci skrátka povinné. V duchu si pritom opakovala, že keď Pollyanna odíde, vystačí si aj s tým málom, čo jej zostane. *Tak či tak budem musieť tento dom predať*, uvažovala trpkó. *Zo svojho príjmu ho neutiahnem*. A potom jej Pollyanna oznámila, že Jimmy jej plánuje mesačne posielat' štedrý šek a že s tým nápadom prišiel on sám.

„Pollyanna,“ zalapala po dychu pani Chiltonová, „to od vás nemôžem prijať!“

„Ale vy to *musíte* prijať, tetuška Polly,“ trvala na svojom Pollyanna. „Uvedomte si, ako veľa vám dlhujem a akú radosť mi to urobí, keď vám to budem môcť aspoň čiastočne splatiť. Keby ste odmietli, Jimmyho i mňa by sa to veľmi dotklo,“ dodala úprimne.

„No takú sumu si predsa dovoliť nemôžete – ibaže by sa Jimmymu darilo mimoriadne dobre.“

„Naozaj sa mu darí dobre, tetuška Polly. A celé to bol jeho nápad, tak nás, prosím, nesklamte tým, že odmietnete.“

Teta Polly musela nakoniec ustúpiť a kapituláciu jej uľahčila aj predstava, že neter nájde v harringtonovskom sídle útočisko pred letnými horúčavami veľkomesta, v ktorom sa mladý pár chystal usadiť. *Odjakživa rada trávila čas vonku*, pomyslela si nežne. Vzápätí ju však bodla nepríjemná spomienka na to, že spočiatku s Pollyanninou voľbou nesúhlasila.

Niežeby som proti tomu chlapcovi niečo mala, vysvetľovala svojmu vyčítavému svedomiu, ale každý predsa chápe, že členka harringtonovského rodu si nemôže vziať len tak hocikoho.

Vedomie, že po pätnástom júni už nebude musieť tak prísne šetriť, sa na jej plánoch síce nijako neprejavilo, no v prípravách už pokračovala v úplne inom duchu, čo bolo celkom prirodzené. Od manželovej smrti sa necítila vo svojej koži tak ako vtedy, keď miestnemu cukrárovi zadávala objednávku na svadobnú tortu a kvetinárke do bodky nadiktovala, čo má robiť.

Dalo sa teda očakávať, že mestečko, ktoré sa už dávno naučilo hrať hru na radosť, prijme daždivý svadobný deň ako súčasť zábavy. Keď sa priblížila šiesta hodina večer, na bahnitej ceste vedúcej k starému sídlu Harringtonovcov sa objavili blatom offrkane koče ťahané premočenými koňmi. Pred dverami pani Chiltonovej zastavovali automobily a šoféri držali nad vystupujúcimi hosťami daždníky. Ostatní, ktorí sa mohli spoľahnúť len na vlastné nohy, sa dotrmácali v galošiach a plášťoch do dažďa. Ich poskakujúce daždníky pripomínali sprievod veselých muchotrávok. Ak Beldingsville niekedy hral hru na radosť, tak v ten večer určite.

Pollyanna sa vo väčšine vecí podriadila želaniam svojej tety. Podvolila sa jej v otázke svadobných oznámení. Súhlasila, hoci nie bez protestov, so svadobnou tortou, ktorá vyzerala ako Eiffelova veža poliata polevou. Prijala tetino rozhodnutie, že miestnosť vyzdobí kvetinárka, i keď podotkla, že ona a Jimmy by to zvládli aj sami s použitím kvetov

zo záhrady. No v jednej veci si presadila svoje. Pozvánku na svadbu dostali jej priatelia bez ohľadu na spoločenské postavenie.

„Pozrite, tetuška, vec sa má takto,“ pustila sa do objasňovania Pollyanna. Pôsobila trochu nervózne, pretože si nebola istá, či sa vyjadrí dostatočne jasne. „Ja by som bola úplne spokojná, keby prišli iba naši príbuzní, ale ak chceme pozvať aj iných hostí, rozhodne tu chcem mať Nellie Mahoneyovú a pani Bentonovú.“

Teta Polly zahryzla do ceruzky, ktorou si písala zoznam. „Pollyanna, ty si naozaj zvláštna. Niežeby som proti niektorej z nich niečo mala, veď pani Bentonová je veľmi vážena osoba, o tom nepochybujem, a to dievča od Mahoneyovcov rodičom obetavo pomáhalo, avšak pozvať ich na takúto udalosť...“

„V takom prípade pozveme iba naše rodiny,“ veselo ju prerušila Pollyanna, „a nebudeme potrebovať takú veľkú tortu.“

Teta Polly však nebola spokojná ani s týmto návrhom. „Treba mať na pamäti to, aký dojem spravia také veci na ostatných hostí, napríklad na pani Carewovú – teda už pani Pendletonovú –, ktorá sa pohybuje vo vyberanej spoločnosti.“

„To viem,“ prisvedčila Pollyanna, „ale tetuška Ruth – Jimmy chce, aby som si nacvičila toto oslovenie, nech potom nekokcem – má na druhých rada, keď sú sami sebou. A nezábúdajte, že Sadie, ktorá je pre ňu takmer ako dcéra, bola kedysi predavačka. Bola by som veľmi rada, keby sa tetuška Ruth zoznámila s Nellie Mahoneyovou,“ dodala. „Napriek niektorým jej zvláštnostiam si ju určite oblúbi.“

„Myslíš tým jej gramatické chyby a príšerný módný vkus?“ prehodila príkro teta Polly, ale potom, keď sa Pollyanna zapýrila, akoby skritizovala ju osobne, sa v staršej žene čosi zlomilo, takže napokon neteri ustúpila.

A tak sa dom v ten večer naplnil ľuďmi, z ktorých mnohí by aj prebrodili rieku (nehovoriac o rozvodnenom jarku pri ceste), len aby tam mohli byť. Na poschodí sa nakopilo viac mokrých plášťov, kvapkajúcich daždníkov a zablatených galoší, než sa ich od založenia mesta ocitlo v Beldingsville pod jednou strechou. Na vysvietenom prízemí vládol smiech a šťastné tváre. Všetkým bolo jasné, že na Pollyanninej svadbe neprichádzajú slzy do úvahy.

Nevestu mal ženíchovi odovzdať John Pendleton a sobášny obrad mal viesť reverend Paul Ford. V oboch mužoch vyvolala táto udalosť mnoho dojímavých spomienok. Kazateľ si spomenul na dievčatko, ktoré mu nevedomky ukázalo dôležitosť „radostných textov“ a tým zachránilo jeho službu duchovného pred krachom. „Každá farnosť potrebuje jednu Pollyannu,“ povedal veľakrát a v Beldingsville by sa sotva našiel niekto, kto by s ním nesúhlasil.

Čo sa týka Johna Pendletona, ten pri spomienke na zatrpknutého mrzúta, ktorý si uzavrel dom aj srdce pred svetom, nemohol uveriť, že to on sám bol tým mužom, ktorému v onen dávny deň v pendletonovskom lese prišla Pollyanna na pomoc. *Keby mi bol niekto iba zachránil holý život, bol by som mu vďačný*, pomyslel si, keď stúpal po schodoch po mladú nevestu, *ale Pollyanna dala môjmu životu zmysel*.

Čakala naňho v bielych šatách so závojom, ktorý si presadila teta Polly, a s vencom z pomarančových kvetov vo vlasoch. John Pendleton sa na ňu chvíľu iba díval a v hrdle sa mu urobila taká hrča, že sa musel niekoľkokrát pokúsiť prehltnúť ju, aby vôbec dokázal vysloviť jej meno. „Pollyanna, si najkrajšia nevesta, akú som kedy videl.“

„Ale, strýčko John!“

Bolo to prvý raz, čo ho tak oslovila, takže hrča sa vrátila. A tak radšej nič nepovedal, iba sa k nej sklonil a pobožkal ju.

„Akosi sa vôbec necítim ako nevesta,“ priznala Pollyanna a zavesila sa doňho. „Viete, mnohí sa tvária, akoby boli vydešení, a ja sa od šťastia takmer zadúšam. Ale to sa dá pochopiť,“ zakončila Pollyanna s dávkou súcitu v hlase, „pretože oni si Jimmyho neberú.“

Pollyanna bola dosť prekvapená, že to všetko zbehlo tak rýchlo. Po dlhých mesiacoch šitia drobulinkými stehmi – teta Polly mala totiž o výbave nevesty staromódne predstavy –, po hodinách vypisovania obálok so svadobnými oznámeniami a po dňoch upratovania, až kým nebol aj ten najodľahlejší kút podkrovia ako zo škatuľky, sťahy si každý svadobný hosť mal so sebou priniesť povolenie na prehliadku, aby smel dôkladne skontrolovať celý dom, ju dosť vyviedlo z miery, že po dvoch-troch minútach ju kazateľ oslovil *pani Pendletonová* a zagrataloval jej.

Keby mali blahoželanania nejakú praktickú hodnotu, žiadny mladý pár by nezačal život s lepšou výbavou. V náročnom období po smrti tetinho manžela a následnej strate majetku bolo pre Pollyannu veľkou posilou a povzbudením, keď jej

niektorí priatelia povedali, čo pre nich znamenala. Dnes, keď prežívala najväčšie šťastie, ich slová spôsobili, že pohár jej spokojnosti priam pretekal.

Plné srdce si spravidla uľaví slzami, a nebyť pani Tibbettsovej, Pollyanna by išla hosťom zlým príkladom a rozplakala by sa na vlastnej svadbe. Pani Tibbettsová bola už taká hluchá, že keď sa raz pustila do rozprávania, nebolo možné zastaviť ju. Vtedy človeku nezostávalo nič iné, iba ju počúvať, kým nepovedala všetko, čo mala na srdci.

Keď pobozkala Pollyannu, veľmi prísne si premerala Jimmyho: „Rada by som si obzrela tohto mládenca, ktorý si myslí, že je pre Pollyannu Whittierovú dosť dobrý.“

„Ale ja si to nemyslím, pani Tibbettsová, namojveru nie,“ bránil sa Jimmy, ale keďže ho stará dáma nepočula, jeho pokora na ňu nijako nezapôsobila.

A tak pokračovala s rovnakou príkroťou: „Ak niekedy tejto dušičke ublížite, pán Pendleton, dúfam, že po mňa pošle. A ja prídem, aj keby ste žili na samom konci sveta, a vlastnoručne vás zahrdúsim.“

„Ďakujem, pani Tibbettsová, budem vám za to veľmi vďačný.“ Jimmy ju chytil za ruku a na jej prekvapenie jej ňou srdečne potriasol. Táto drobná príhoda uvoľnila napätie a všetci sa schuti zasmiali. Dokonca i ľudia vo vedľajšej miestnosti, ktorí nemali najmenšie tušenie, čo sa stalo, sa nechali strhnúť neodolateľným prúdom dobrej nálady a smiali sa rovnako srdečne ako ostatní.

Nakoniec sa aj počasie podvolilo. Keď sa Pollyanna išla prezliecť do cestovných šiat, niekto prekvapene zvolal: „Vyšiel mesiac.“

A tak i bolo. Mračná sa rozostúpili a veľký mesiac s dobráčkou tvárou zatienil všetky hviezdy okrem tých najžiarivejších. Od mokrého lístia a stebiel trávy sa odrážali strieborné lúče a zdalo sa, že každá kaluž na zablatenej ceste je vykladaná perleťou. A nočný vzduch bol presýtený miliónom jemných vôní, ktoré vydychovali dažďom občerstvené kvety.

Hostia sa natlačili na širokú verandu, aby sledovali odchod mladého páru v limuzíne Johna Pendletona. Veľa očí pritom rýchlo žmurklo a viacerí hostia boli vďační, že vďaka relatívnej tme mohli nepozorovane použiť vreckovky. Keď sa auto rozbehlo, Nancy pohotovo zišla z verandy a hodila za ním starú topánku. Patrila Timothy a Nancy ju vybrala podľa princípu, že čím väčšia a ošúchanejšia topánka, tým väčšia istota, že mladomanželom prinesie šťastie. Topánka dopadla so šplechnutím do neďalekej mláky. Nancy sa otočila k manželovi a vyplakala sa mu na širokom pleci.

„Áno, teším sa s ňou, ale viem, že sa do Beldingsvillu už nikdy natrvalo nevráti, a mesto bez nej už nebude ako predtým, veru nie.“

V limuzíne však slzy netiekli. Jimmy si Pollyannu pritiahol k sebe ešte skôr, ako sa zabuchli dvere. „Konečne si moja,“ povedal.

Pollyanna sedela v jeho objatí takmer nehybne.

„Znamená to pre mňa viac než pre iných mužov,“ pokračoval Jimmy trochu neisto. „Vieš, väčšinu života som sa musel uspokojiť s dočasnými náhradami. Nemal som matku, iba adoptívneho otca – hoci strýčko John je, samozrejme, úžasný človek – a navyše meno, ktoré v podstate ani nie je moje. Ale teraz mám konečne niečo, čo je skutočne moje vlastné.“

Pollyanna sa k nemu pritúlila. „Ja tiež,“ riekla potichu.

„Súhlasím. Nejde len o to, že ti patrí telom, srdcom, dušou, silou, myslou a všetkým ostatným. Som tvoj, pretože ty, Pollyanna, si zo mňa urobila to, čím som. Dala si mi všetko. Nebyť teba, asi by som skončil ako nejaký druhotriedny pomocník na farme, ak nie rovno ako tulák.“

Pollyanna sa prudko vzpriamila. „Väčší nezmysel som jakživ nepočula!“ vyhlásila tak dôrazne, že ak ju vodič cez sklenené okienko počul, čo zrejme počul, musel si pomyslieť, že mladý pár zažíva prvú manželskú nehodu. „Už vtedy bolo jasné, že to raz niekam dotiahneš. Každý, kto mal aspoň štipku rozumu, videl, že si výnimočný.“

Celou cestou na stanicu o tom búrlivo diskutovali. Jimmy nazval Pollyannu husou a Pollyanna sa veľmi nelichotivo vyjadrila o Jimmyho inteligencii. A potom, kým čakali na vlak, ktorý mal polhodinové meškanie, čo bolo v Beldingsville bežné, Jimmy našiel ďalší dôvod, pre ktorý si mohol gratulovať. Hovorí sa, že manželia sa skôr či neskôr pohádajú, a keďže oni už majú hádku za sebou, do konca života si budú nažívať v nerušenej rodinnej harmónii.